

Ljubiša Bazić je rođen u podnožju Kopaonika, a u njegov centar se popeo krajem 1989. godine, posle osmogodišnjeg boravka u Sloveniji. Iako je dugo godina zaposlen u kompaniji "Internacional CG" iz Beograda, kao IT lice koje vodi računa da svi zaposleni u MK Mountain Resort i oni koji dođu na odmor imaju komfor prisutupa internetu, najveću radost pričinjava mu kada svojim fotoaparatom beleži sve mene ove planine.

-Ko jednom dođe na Kopaonik teško odlazi odavde ili nikada ne ode, bilo fizički, bilo dušom. Planina je prelepa, i uvek postoji nešto neotkriveno. Koliko god puta da dođete ostaje neka tajna. Za mene je Kopaonik kao otvorena knjiga koju koliko god da je čitam nikada je ne mogu do kraja pročitati. Na Kopaoniku je prelepa priroda, a tu je i neobičan reljefni deo, pitom i surov u isto vreme. Možete se sa lakoćom popeti na svaki njegov vrh, ali da se zbog iznenadne promene vreme, kiše, snega, niske oblačnosti, jedva spustite. U jednom danu možete doživeti tri godišnja doba, prileće, leto, zimu, može da padne kiša, sneg i da vas ogreje sunce. Sneg se dugo zadržava. Ranijih godina ga je bilo do juna. Tada vegetacija kreće naglo da buja narednih mesec i po dana. Kada trava požuti na Pančičevom vrhu i sa severne strane Gobelje, smatra se da je leto na izdisaju i da počinje blaga i duga jesen. Ona traje do prvog snega koji može da padne i u septembru i više puta da se topi, ponovo da pada. Veliki snegovi, zaduženi za zimski ambijent, padaju krajem novembra ili u decembru - tako je svoju ljubav prema Kopaoniku opisao gospodin Bazić.

Ono što Ljubiša oseća i zna o ovoj planini, najbolje može da se vidi na njegovim fotografijama. Prve korake, ovaj umetnik fotografije, koji sebe naziva amaterom, napravio je 1975/6. godine, kada je u taj svet stupio na foto sekciji svoje osnovne škole. Mnogo kasnije tu svoju ljubav je obnovio radeći u Sloveniji, gde mu je nekoliko ljudi pokazalo neke finese, jer oficijelnu školu fotografije nije prošao, i sa znanjem koje je pronašao u literaturi, to druženje traje do danas.

-Na Kopaoniku koji me je fascinirao, i kao dečaka koji je maštao o osvajanju nekih vrhova, uspeo sam da nekoliko svojih sklonosti (alpinizam, biciklizam, ljubav prema prirodi) implementiram u jedno. Posmatrao sam ljude, okolinu na neki drugi način, menjao uglove, tražio suprotnosti, kasnije prešao i na neki vrste apstraktne fotografije tragajući i igrajući se sa senkama, kontrastima. Moj cilj je bio da na fotografiji prikazem ono što mali broj ljudi vidi golom okom ili uopšte ne vidi. Odnosno, da zabeležim gustinu atmosfere, svetlost, vetar, ono što je golim okom nevidljivo. Fotografija je kao sport, što više radite više ćete znati i imaćete i bolji osećaj otkrivanja nečeg novog, za oko kamere interesantnog. Ako malo ne trenirate, imate problema da nađete temu, da se snađete u prostoru.

Imam privilegiju da, ono što ostali mogu samo povremeno, stalno posmatram. Mnogi školovani fotografi će vam reći da su najbolji delovi dana za fotografiju jutarnji i popondnevni sati

pred zalazak sunca, kada možete da uhvatite spektakularne nijanse boja i nestvarne pejzaže. Postoji jedna prirodna pojava u jutarnjim ili popodnevnim satima kada se niska oblačnost podigne na određenu visinu i kreće se iz jedne regije u drugu. Na njeno kretanje utiče, između ostalog, atmosferski pritisak, vlaga, sunce, vetar itd, koji se javlja uglavnom u kasnu jesen, ređe u letnjem periodu, kada je razlika vazdušnog pritiska u različitim regijama izrazita. Ako se niska oblačnost pojavi iznad Pomoravlja na visini od 1.400 – 1.600 metara, daje sliku mora. Povišen atmosferski pritisak u Ibarskoj klisuri uz nisku oblačnost daje čarobnu sliku oblaka koji se okreću kao vodopadi. Kopaonik najlepši kolorit ima krajem leta i početkom jeseni na mestima mešanja četinarskih i listopadnih šuma. Na Kopaoniku obitavaju smrča i jela, a u nižim predelima bukva, breza, još nižim hrast i grab. U periodu priprema biljaka za zimu, lišće bukve dobije bakarnu boju, breza zlatno-žutu, dok smrča ostaje zelenkasta, i to daje jedinstven kolorit, koji dopunjen nijansama trave odiše toplinom i upotpunjuje vizuelni doživljaj - potanko objašnjava gospodin Bazić zašto je za njega Kopaonik neiscrpna inspiracija i zašto se ne umori beležeći sve te fenomene priorde svojim fotoaparatom.

Svoje fotografije ne šalje na takmičenja (poslao je nekoliko, pobedio), ali ga je u mladosti interesovao biciklizam, alpinizam, i naravno priroda, i svim tim je inficirao svog sina Dušana, danas uspešnog dvadesetogodišnjeg reprezentativca u ultramaratonu.

Ljubiša Bazić je našao smisao života u mestu u kojem je rođen, koje poznaje i razume, a ono mu je uzvratilo poverenjem otkrivajući mu svoje tanane tajne i dozvolivši mu da zaviri tamo gde je malom broju njih uspeo. I to je sve zabeleženo na njegovim fotografijama.

